

A painting of a hooded figure, likely a traveler or a saint, standing in a dark, rainy environment. The figure is wearing a dark, heavy hooded cloak and is holding a glowing lantern in their right hand and a staff in their left. The background is dark and atmospheric, with a soft glow emanating from the lantern. The overall mood is mysterious and somber.

Παναγιώτης Λιβιεράτος

Γιατί Μαρτινισμός....

Παναγιώτης Λιβιεράτος

«Γιατί Μαρτινισμός...»

Μία επιτομή της δοξασίας του Μαρτινισμού με ιστορικά και πληροφοριακά στοιχεία.

ISBN: 978-618-5785-19-2

Εκδότης, Συγγραφέας: Παναγιώτης Λιβιεράτος ^(c) 2026

e-mail: plivieratos@live.com

Χαλάνδρι 2026

Σύμφωνα με τον νόμο 2121/1993, απαγορεύεται η αναπαραγωγή, ολική ή μερική, η αναδημοσίευση και η εν γένει εκμετάλλευση μέρους ή συνόλου του έργου με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς άδεια του Εκδότη.

Το παρόν δεν πωλείται. Διατίθεται δωρεάν:

www.martinismos.gr

Γιατί Μαρτινισμός...

«Επιθύμησα να κάνω το καλό,
αλλά δεν επιθύμησα
να κάνω θόρυβο, γιατί ένιωσα
ότι ο θόρυβος δεν έκανε καλό
και το καλό δεν έκανε θόρυβο».
Louis Claude de Saint Martin

Τί είναι

Ο Μαρτινισμός είναι ένα σύστημα που επιδιώκει να ανυψώσει τον άνθρωπο πάνω από τις υλικές απαιτήσεις και να διεισδύσει στους λεπτούς και αόρατους κόσμους.

Το Μαρτινιστικό Τάγμα είναι ένα Τάγμα «Μυστικιστικό». «Μυστικισμός» είναι ο όρος που δηλώνει την επαφή με το Θείο. Πρόκειται για ένα μυστικο-θεοσοφικό¹ σύστημα που θεμελιώσε ο Louis Claude de Saint Martin² στη Γαλλία κατά τα τέλη του 18^{ου} αιώνα, βασιζόμενος σε δύο προγενέστερες μνητικές παραδόσεις των αληθινών Μυημένων του Ρόδου και του Σταυρού:

✓ των Ιπποτών Τεκτόνων Εκλεκτών Κοέν του Σύμπαντος του Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually³.

¹ Καμία σχέση με την Θεοσοφική Εταιρία που ίδρυσαν οι Helena Petrovna Blavatsky και ο Henry Steel Olcott.

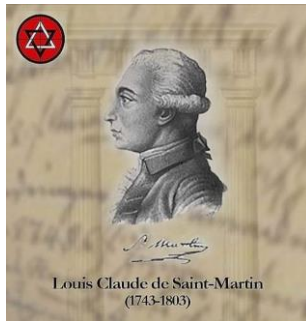
² Ο Louis Claude de Saint Martin, επωνομαζόμενος Άγνωστος Φιλόσοφος, γεννήθηκε στην Αμπουάζ, στις 18/1/1743. Ήταν Δικηγόρος. Μαθητής των «Elus Cohen» του Martines de Pasqually, αποστασιοποιήθηκε αργότερα από τις διδασκαλίες του και επηρεασμένος από τις διδασκαλίες του Jakob Böhme, ίδρυσε το δικό του Μνητικό σύστημα, το οποίο πολύ αργότερα θεμελιώθηκε ως Μαρτινιστικό Τάγμα από τους Gerard Encausse (Papus) και Augustin Chaboseau.

³ Ο Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually (1727-1774) ίδρυσε το 1750 το "Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen de l' Univers". («Τάγμα των Τεκτόνων Ιπποτών Εκλεκτών Ιερέων του Σύμπαντος»), που ήταν ένα πνευματικό κίνημα θεουργίας που έκανε δεκτούς Ελευθεροτέκτονες.

✓ της Θεοσοφικής διδασκαλίας του Jacob Böhme⁴.

Υποκινητές του Saint Martin ήσαν οι Μυστηριώδεις Διδάσκαλοι του παρελθόντος, καταπιστευματοδόχοι της Παράδοσης (με την ουσιαστική έννοια της λέξης) και των κλειδιών της Μυητικής πραγμάτωσης, της επανενσωμάτωσης, της αναγέννησης και της συμφιλίωσης του Ανθρώπου με την πηγή του. Αυτοί υποκίνησαν τον Jacques de Livron Joachim de la Tour de las Case Martines de Pasqually, τον Jacob Böhme αλλά και άλλους, από τους οποίους ο Saint Martin εμπνεύσθηκε το δικό του σύστημα. Το σύστημα της μίας και μοναδικής μύησης μέσω της οποίας ο Άνθρωπος αποκαθιστά σταδιακά τις ισχύεις εκείνες οι οποίες θα του επιτρέψουν να αποκατασταθεί στο Βασίλειο που κατείχε αλλά από το οποίο εξέπεσε.

Οι Μυημένοι του Ρόδου και του Σταυρού ήσαν οι καταπιστευματοδόχοι της Ροδοσταυρικής Παράδοσης, μίας Παράδοσης που άφησε ανεξίτηλα τα σημάδια της στην ανθρωπότητα. Την εποχή εκείνη (17^{ος}, 18^{ος} αιώνας) αυτή η Παράδοση λειτούργησε κάτω από την μορφή των «Αγνώστων Φιλοσόφων» ή αλλιώς «Εταιρίας των Κοσμοπολιτών» και των κύκλων θεουργίας του Martines de Pasqually.

⁴ Ο Jakob Böhme ο επονομαζόμενος «Τεύτων Φιλόσοφος» ή «Θεόσοφος του Γκαίρλιτς» (1575-1624) ήταν Γερμανός Θεολόγος, Μυστικιστής και Φιλόσοφος. Με τα γραπτά του δημιούργησε ένα ολόκληρο κίνημα σκέψης που ονομάστηκε «Ιλλουμινισμός» επειδή έχει ως στόχο τη Φώτιση (Illumination) και δεν έχει σχέση με τους Illuminati του Johann Adam Weishaupt.

Γιατί Μαρτινισμός...

Πώς ξεκίνησε

Ο Louis Claude de Saint Martin δεν ίδρυσε κανένα απολύτως Τάγμα με την κλασική έννοια του όρου όπως τη γνωρίζουμε σήμερα. Εμπνεόμενος από τις διδασκαλίες που είχε λάβει, όπως προείπαμε, από τη συμμετοχή του στο Τάγμα του Διδασκάλου του Martines de Pasqually (Εκλεκτοί Κοέν) αλλά και τις διδασκαλίες του Jacob Böhme συγκέντρωνε επιλεγμένους μαθητές άξιους να «λάβουν» τη φώτιση. Ενώ οι Εκλεκτοί Κοέν είχαν επικεντρωθεί στη θεουργία, εκείνος, μετά το θάνατο του Διδασκάλου του, επεδίωξε να εγκαταστήσει ένα σύστημα άμεσης επαφής με το Θείο. Ενώ η θεουργία επιδιώκει την επαφή με τον Φύλακα Άγγελο και μέσω αυτού την επαφή με την πηγή μας, ο Saint Martin πίστευε ότι ο άνθρωπος, μέσω της μύησης, του διαλογισμού, της προσευχής και της μελέτης, δύναται ο ίδιος να έρθει σε επαφή με το Θεό, ο οποίος υπάρχει ήδη εντός μας, όπως θα δούμε στο Κεφάλαιο περί Δοξασίας του Μαρτινισμού.

Δίδασκε τους επιλεγμένους μαθητές του κυρίως συγκεντρώνοντάς τους, χωρίς καμία ιδιαίτερη οργανωτική δομή, στην ύπαιθρο και εμφανιζόμενος με προσωπίδα, δείγμα του ότι δεν ήταν αυτός που τους μιλούσε αλλά ο αόρατος επμνευστής του... Στα πλαίσια αυτών των συγκεντρώσεων τους μετέδιδε τη μία και μόνη Μαρτι-

νιστική Μύηση. Το Μυητικό αυτό χρίσμα μεταδόθηκε σε πολλούς Μαθητές του οι οποίοι με τη σειρά τους τη μετέδωσαν σε άλλους και εκείνοι σε άλλους κ.ο.κ. σε μία Παράδοση που κρατάει μέχρι τις ημέρες μας.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η Θεουργία αποτελεί οδό επιλεγμένη, κατόπιν πολύ αυστηρής επιλογής Έργων, Λόγων και Δράσεων. Δράσεων στις οποίες κυριαρχεί το «εμείς» αντί του «εγώ». Θεουργία είναι η επιδαψίλευση της Θείας Χάριτος.

Δυστυχώς ο όρος έχει συνδεθεί με «πρακτικές» που δεν συνάδουν με την Μυητική πραγμάτωση, όπως μαγικές πρακτικές επέμβασης στην ελεύθερη βούληση, κάτι με το οποίο είναι αντίθετος ο υγιής Εσωτερισμός.

Παρ' όλ' αυτά η Θεουργία, ορθά εφαρμοζόμενη παραμένει μία σημαντική ατραπός για επιλεγμένους ζηλωτές.

Το πρώτο Μαρτινιστικό Τάγμα

Το 1890 ο Gerard Encausse (Papus)⁵ και ο Augustin Chaboseau⁶ αλληλοαναγνωρίστηκαν ότι αμφότεροι είχαν λάβει (μέσω διαδόχων Μυημένων) τη μύηση του Louis Claude de Saint

⁵ Ο Gerard Anaclet Vincent Encausse, Τέκτων, Μαρτινιστής και Γνωστικός (1865-1915) ήταν εξαιρετικός ιατροφιλόσοφος, γιατρός και θεραπευτής, σωματών και ψυχών, εφαρμόζοντας όλες τις μεθόδους της ιατρικής (αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ενεργειακή, πνευματική κλπ), αναλόγως της περιπτώσεως και του επιπέδου του προβλήματος. Το 1914 ξεκίνησε ο 1^{ος} Παγκόσμιος Πόλεμος, κατά τον οποίο αφιερώθηκε στην περίθαλψη των ασθενών του πολέμου. Αποσαρκώθηκε σε ηλικία 51 ετών, όρθιος ως στρατιώτης, κατά την εκπλήρωση του καθήκοντός του προς την Πατρίδα του, αφού προσβλήθηκε από φυματίωση, λόγω των κακουχιών στο μέτωπο, όπου υπηρετούσε ως Αρχίατρος στα στρατιωτικά κινητά νοσοκομεία.

⁶ Augustin Chaboseau. (1868-1946). Τέκτων και Μαρτινιστής. Μετά τον θάνατο του Papus, μαζί με άλλους Μαρτινιστές, ίδρυσε το «Παραδοσιακό Μαρτινιστικό Τάγμα», του οποίου Τάγματος ο τίτλος έγινε, δυστυχώς, αργότερα αντικείμενο σφετερισμού από άλλη Οργάνωση... Σήμερα λειτουργεί με τον τίτλο: «Μαρτινιστικό Τάγμα των κάτω χωρών»

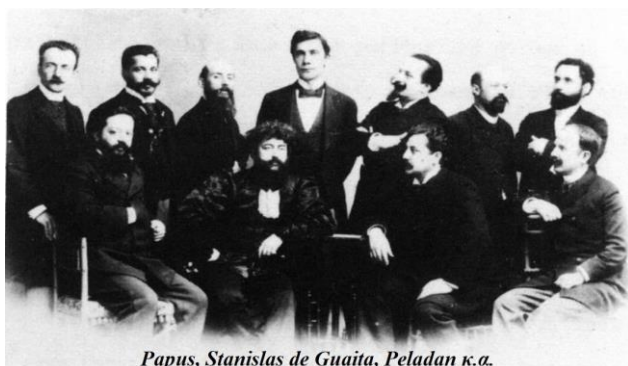
Γιατί Μαρτινισμός...

Martin. Τότε συνέλαβαν και υλοποίησαν την ιδέα να ιδρύσουν ένα Τάγμα, το οποίο θα είχε ως στόχο να μεταδώσει αυτή τη μύηση και τις αρχές του Μαρτινισμού με μία ελάχιστη οργανωτική δομή που θα προέβλεπε εκτός του μνητρικού χρίσματος, τη μελέτη του Εσωτερισμού, το διαλογισμό και την εφαρμογή των αρχών του στην καθημερινότητα.

Αυτό το Τάγμα λειτουργεί μέχρι τις ημέρες μας, με διάφορες παραλλαγές που υπέστη στο μεταξύ, σε όλο τον κόσμο.

Gérard Encausse (PAPUS)

Papus, Stanislas de Guaita, Peladan κ.α.

Έτσι ίδρυσαν το πρώτο Ύψατο Συμβούλιο του πρώτου Μαρτινιστικού Τάγματος το οποίο συγκροτήθηκε από τους:

1. Papus (Gérard Encausse),
2. Augustin Chaboseau,
3. Stanislas de Guaita,
4. Josephin Péladan,
5. Lucien Chamual (Lucian Mauchel),
6. Paul Sdir (Yvon Le Loup),
7. Maurice Barrés,
8. Lulien Legay,
9. Gèorges Montière,
10. F.Ch. Barlet (Albert Faucheu), και
11. Burget.

Δοξασία του Μαρτινισμού – Αρχές

Ο Μαρτινισμός είναι κλάδος του Δυτικού Εσωτερισμού.

Σύμφωνα με την φιλοσοφική δοξασία του Μαρτινισμού, ο Θεός εκπόρευσε από τους κόλπους του πνευματικά όντα, στα οποία όρισε ένα νόμο, μία διδαχή και μία εντολή, τους έδωσε δε αυτεξούσιο, δηλαδή Ελευθερία βούλησης.

Ορισμένα από αυτά έκαναν κακή χρήση της ελευθερίας βούλησής τους και παρέβησαν το νόμο που τους είχε δοθεί.

Η επικοινωνία τους με το Θεό χάθηκε και γεννήθηκε το κακό. Το υλικό σύμπαν ήταν αποτέλεσμα της παράβασης που προαναφέραμε. Αυτή η διαδικασία έμεινε στην φιλοσοφία του Εσωτερισμού ως «ΠΤΩΣΗ».

Εκεί ο Θεός τοποθέτησε τον άνθρωπο (Αδάμ-Κάδμον) για να επιστατεί τους παραβάτες και να συνεχίσει το Θείο σχέδιο ενεργώντας κατ'εντολή Του.

Όμως και αυτός παρασύρθηκε και εγκλείστηκε στον υλικό φορέα που γνωρίζουμε (υλικός Αδάμ).

Προκειμένου ο Θεός να τον βοηθήσει απέστειλε πολύ μετά, τον Αποκαταστάτη και Επανορθωτή Υιό του.

Έτσι ο άνθρωπος εκπορευθείς από τον Θεό, αλλά ευρισκόμενος σε πτώση, οφείλει να πραγματοποιήσει τη συμφιλίωσή του με τον Θεό, με σκοπό την τελική του αποκατάσταση στα πρωταρχικά του δικαιώματα, τα οποία κατείχε προ της πτώσεως.

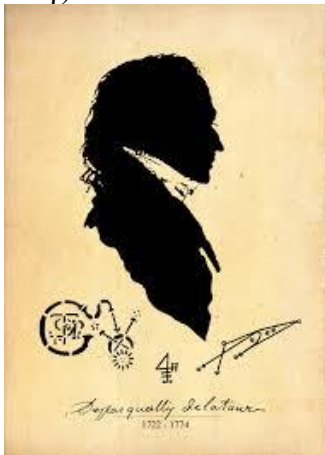
Ο Μαρτινισμός, ως κλάδος του Εσωτερισμού εργάζεται σύμφωνα με τις αρχές του και τους κανόνες του.

Ποιοι είναι αυτοί;

Εάν θελήσουμε να ορίσουμε τον Εσωτερισμό, με λίγες λέξεις θα πούμε ότι αυτός ο όρος χρησιμεύει για να προσδιορίσει τη μελέτη του Εσωτερικού μας κόσμου. Μελετά αυτό που είναι άγνωστο, αυτό που είναι συνεπώς κρυμμένο από το πλήθος. Με τον όρο «Εσωτερισμός» ορίζεται η μελέτη εκείνων των θεμάτων ή φαινομένων τα οποία δεν δύνανται να γίνουν αντιληπτά από τις

Γιατί Μαρτινισμός...

φυσικές μας αισθήσεις, και τα οποία γίνονται κατανοητά και αντικείμενο μελέτης δια μέσου των υπερφυσικών μας αισθήσεων, τις οποίες ο Παράκελσος ονόμασε «έκτη αρχή». (Ονομάζεται και «έκτη αίσθηση», μαντική ικανότητα, και είναι ακριβώς μία αίσθηση υπερφυσική).

Martines de Pasqually

Jakob Böhme

Με άλλα λόγια αυτό σημαίνει ότι ο Εσωτερισμός διδάσκει όχι αυτό που υποδεικνύεται, από την απαραίτητη κατά τα άλλα εξωτερική ανθρώπινη επιστήμη, ότι είναι ο άνθρωπος και η φύση αλλά αυτό που είναι στην πραγματικότητα. Ο σκοπός του είναι επομένως να δώσει μία λύση στα μεγάλα υπερφυσικά προβλήματα που μας ταλανίζουν δηλαδή: Θεός, Καλό, Κακό, ορατός και άορατος κόσμος, άνθρωπος, η ανθρώπινη ψυχή και ο προορισμός της, θάνατος, μετά θάνατο ζωή κλπ.

Ο Εσωτερισμός ίσταται στο ενδιάμεσο μεταξύ Επιστήμης και Θρησκείας. Η Επιστήμη είναι θετική, η Θρησκεία αποφατική. Ο Εσωτερισμός είναι ουδέτερος και εξισοροπιστής.

Ιδού τί μας είπαν για το ίδιο θέμα οι L.S.Fugairon & J.Bricaud:

«Όλη η ανθρωπότητα, με εξαίρεση μερικές σπάνιες και τελείως βάνανσες φυλές, θεωρεί ως βέβαιη αλήθεια την ύπαρξη δίπλα στα χειροπιαστά όντα που βλέπουμε, και άλλων άορατων όντων που

δεν βλέπουμε. Σε αυτά τα όντα δίνεται ένα όνομα ισοδύναμο με τη δική μας λέξη «Πνεύμα». Οι περισσότεροι λαοί πιστεύουν επίσης ότι πάνω από όλα τα πνεύματα υπάρχει ένα που τα διατάζει όλα και αυτό είναι το Υπέρτατο Πνεύμα. Η ανθρωπότητα παραδέχεται επίσης ότι υπάρχει στον άνθρωπο ένα αόρατο μέρος που επιζεί από το θάνατο του σώματος. Και αυτό το αόρατο μέρος είναι ένα πνεύμα. Τέλος, όλοι οι λαοί πιστεύουν στην ύπαρξη ορισμένων σχέσεων μεταξύ του Ορατού Κόσμου και του Αόρατου Κόσμου».

Η Επιστήμη καλλιεργείται με τη νόηση. Ο Εσωτερισμός είναι η Ιερή επιστήμη, ή η επιστήμη των επιστημών, η οποία εξερευνά με τη νόηση και την καρδιά.

Τονίζουμε το «με τη καρδιά» διότι οφείλουμε να διευκρινήσουμε ότι η εσωτερική αναζήτηση έχει τρεις δρόμους.

- ✓ Τον δρόμο των αισθήσεων ή της κοιλίας.
- ✓ Τον δρόμο της καρδιάς.
- ✓ Τον δρόμο της κεφαλής.

Ο 1^{ος} (της κοιλίας) δεν αφορά τον Δυτικό άνθρωπο, δεν γίνεται αποδεκτός από τον Εσωτερισμό και αφορά κυρίως την μέθοδο των ουσιών που ακολουθούν κυρίως κάποιοι λαοί της Νοτίου Αμερικής.

Ο 3^{ος} (της κεφαλής) είναι οδός καθαρά πνευματική απροσέγγιστος για τον σημερινό άνθρωπο.

Ο 2^{ος} (της καρδιάς) είναι ο δρόμος με τον οποίο ο αναζητητής επιθυμεί να εισέλθει στην καρδιά του Θεού και να κάνει να εισέλθει η καρδιά του Θεού εντός του.

Σε αυτόν το δρόμο ανήκουν οι Οργανώσεις του Δυτικού Εσωτερισμού.

Ιδού τί μας άφησε ο Saint Martin: «*Η μόνη Μύηση που κηρύσσω και που αναζητώ μ' όλη τη θερμότητα της ψυχής μου, είναι Αυτή, δια της οποίας μπορούμε να μπούμε στην Καρδιά του Θεού και να κάνουμε την Καρδιά του Θεού να μπει μέσα μας, για να τελέσουμε εκεί έναν ακατάλυτο γάμο, που θα μάς καταστήσει φίλο, αδελφό και σύζυγο του Θείου Ανθρώπου μας. Δεν υπάρχουν άλλα μέσα για να*

φτάσουμε σ' αυτήν τη Θεία Μύηση, εκτός από το να βυθιζόμαστε ολοένα και περισσότερο μέχρι τα τρίςβαθα του όντος μας και να μη σταματήσουμε, μέχρι να κατορθώσουμε να βγάλουμε απ' εκεί, την ζωντανή και ζωοποιοί ρίζα».

Η οδός της καρδιάς απαιτεί από τον αναζητητή μία συνεχή επαγρύπνηση, την οποία θα πρέπει να διατηρεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Επαγρύπνηση και προς τον ίδιο και προς τους γύρω του. Έτσι θα κατορθώσει να ταυτίσει και να εναρμονίσει το Έλεος, τη Δικαιοσύνη και την Απόλυτη Αλήθεια.

Έτσι θα κατορθώσει να ταυτίσει τη σκέψη, το Λόγο και τη δράση του. Τότε θα καταστεί αληθινός Μυημένος.

Ο Εσωτερισμός ουσιαστικά υπάρχει από τότε που υπάρχει το ανθρώπινο ον. Είναι η μελέτη του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου, μέσα στον οποίο ενυπάρχει η Αλήθεια, διότι ο άνθρωπος είναι «κατ'εικόνα και ομοίωση». Το πέρας του είναι η θέωση του ανθρώπου.

Ο Εσωτερισμός αφυπνίζει την εσώτερη θεία σπίθα του ανθρώπου μέσω της μύησης, και «διδάσκει»⁷ (όπως όλος ο Εσωτερισμός) μέσω μύθων, συμβόλων και αλληγοριών.

Στις ανώτερες καταστάσεις συνείδησης του ανθρώπου, αφυπνίζονται και εκδηλώνονται οι ανώτερες λειτουργίες της ψυχής του. Δηλαδή, η ανώτερη συναισθηματική λειτουργία ή Διαίσθηση και ανώτερη νοητική ή Ενόραση (ή Έμπνευση).

Ο σκοπός της Αλληγορίας ή του Συμβόλου είναι, να φτάσει στις ανώτερες λειτουργίες του ανθρώπου, να του μεταβιβάσει ιδέες απρόσιτες στη διανόηση και να τις μεταβιβάσει σε τέτοια μορφή που να αποκλείει την δυνατότητα της παρερμηνείας. Οι Αλληγορίες προορίζονται κυρίως, για τη Διαίσθηση. Τα Σύμβολα για την Ενόραση.

⁷ Ο Μαρτινισμός δεν μεταδίδει εγκυκλοπαιδικές ή άλλες διδασκαλίες. Ενθαρρύνει τη μελέτη σε όλα όσα απαιτούνται για την κατανόηση του έργου του.

Οι συμβολισμοί δεν μεταβιβάζουν μόνον ιδέες που ανήκουν στην αντικειμενική γνώση, αλλά δείχνουν επίσης και τον δρόμο που οδηγεί σ' αυτήν, και που δεν είναι άλλος από την συναισθηματική και διανοητική Κάθαρση.

Η σωστή κατανόηση των συμβόλων, δεν μπορεί να οδηγήσει σε διαφωνία. Βαθαίνει τη γνώση και δεν μπορεί να μείνει θεωρητική ή απλή «μάθηση», γιατί ενισχύει τον αγώνα του καθενός μας, για την πραγματοποίηση του Μεγάλου Έργου, δηλαδή για την ένωση της γνώσης και του είναι μας.

Η καθαρή γνώση δεν μπορεί να μεταβιβαστεί, αλλά όταν εκφράζεται με σύμβολα, αυτά τη σκεπάζουν σαν μ' ένα πέπλο, παρ' όλο που ταυτόχρονα, αυτό το πέπλο γίνεται διαφανές για εκείνους που επιθυμούν και που καταλαβαίνουν πώς να το κοιτάξουν.

Ο Μαρτινισμός επομένως επιδιώκει να αφυπνίσει στον άνθρωπο την ενυπάρχουσα εντός του Θεία Σοφία.

Η αληθινή Σοφία, η αιώνια Γνώση δεν είναι μεταδόσιμη. Ενυπάρχει ήδη εντός μας. Πρέπει να αναζητηθεί και να αφυπνισθεί. Όταν βρεθεί πρέπει να βιωθεί.

Στις αυθεντικές μνητικές σχολές, διδάσκεται ότι το μεγαλύτερο μέρος των μυστικών είναι αμετάδοτα. Για αυτόν το λόγο έχουμε τα εργαλεία-καταλύτες (*μνητική σύνδεσή μας, διαλογισμοί επί των συμβόλων μας*) που διεγείρουν σταδιακά προς την κατεύθυνση αυτή. Ο εσωτερικός μας κόσμος, και η προσωπική μας προσπάθεια είναι που θα δώσουν ώθηση στην προσέγγιση της κατανόησης και κατόπιν στην πραγματοποίηση. Οι φιλοσοφικές βάσεις του εν λόγω συστήματος αναπτύσσονται στα έργα του Louis Claude de Saint Martin.

Απαραίτητη διευκρίνηση: Ο Μαρτινισμός συγχέεται πολλές φορές με τον Τεκτονισμό. Και οι δύο ασχολούνται με την πνευματική ολοκλήρωση του ανθρώπου αλλά μέσα από διαφορετικούς δρόμους. Έχουν αρκετά κοινά λειτουργικά στοιχεία, αλλά είναι ανεξάρτητα, διαφορετικά συστήματα. Ενώ ο Τεκτονισμός είναι η οικοδόμηση του Εσωτερικού Ναού, ο Μαρτινισμός είναι η πνευ-

ματική Ιπποσύνη μέσω της επαφής με το Θείο. Ο Μαρτινισμός, ως Μυστικιστικό⁸ Τάγμα, είναι κλάδος του Δυτικού Εσωτερισμού⁹. Καθίσταται αναγκαίο να διευκρινισθεί **ότι δεν έχει σχέση με τον Χριστιανισμό ως Θρησκεία, διότι ο Μαρτινισμός δεν είναι Θρησκεία.**

Σύμβολο της Αληθινής Μύησης (ΙΧ^η κάρτα Ταρώ «ο Ερημίτης»)

⁸ -Μυστικισμός είναι προέκταση της Θρησκείας.

-Αποκρυφισμός είναι προέκταση της Επιστήμης. Η αλλιώς η «επιστήμη» που ασχολείται με πάξεις που «κρύβουν» κάποια ενέργεια στα αόρατα πεδία. Όταν ο Αποκρυφισμός (ο,τιδήποτε κάνουμε που «κρύβει» κάτι μη ορατό) οδηγεί στο Μυστικισμό (ένωση με το Θείο) τότε έχουμε το επονομαζόμενο «Μεγάλο Έργο». Όταν ο Αποκρυφισμός (ο,τιδήποτε κάνουμε που «κρύβει» κάτι μη ορατό) ΔΕΝ οδηγεί στο Μυστικισμό (ένωση με το Θείο) αλλά στο ατομικό μας συμφέρον, τότε έχουμε δεν έχουμε «Μεγάλο Έργο», αλλά έργο ιδιοτελές του οποίου η αρνητική επιρροή επιστρέφει στον τελούντα.

-Μεταφυσική είναι προέκταση της Φυσικής.

-Εσωτερισμός είναι προέκταση της Φιλοσοφίας. Η «επιστήμη» που ασχολείται με τον εσωτερικό μας κόσμο.

-Θεουργία είναι το σύνολο των ενεργειών εκείνων που επιδαμιλεύουν το Θείο Φως στον άνθρωπο.

-Ιεροσύνη. Η Ιεροσύνη είναι η κατοχή της ιερής διαμεσολάβησης. Μεταδίδεται μέσω χειροτονίας.

-Μεγάλο Έργο είναι το έργο της μεταστοιχείωσης του ανθρώπου.

-Διαλογισμός. Είναι ο διάλογος με τον εαυτόν μας

-Προσευχή. Είναι ο διάλογος με τον Θεό

⁹ Ο Δυτικός Εσωτερισμός εφαρμόζεται μέσω 3 δρόμων: Του Παραδοσιακού Τεκτονισμού, του Μαρτινισμού και του Ροδοσταυρισμού, ο οποίος όμως Ροδοσταυρισμός δεν αποτελεί ξεχωριστή εφαρμογή ως Τάγμα, αλλά ως εξέλιξη η οποία εμπεριέχεται στα δύο πρώτα.

Διδαχές του Μαρτινισμού

Ο Saint Martin δίδαξε ότι το έργο του Μαρτινιστή πραγματοποιείται σε τέσσερις χρόνους:

1. Εξαγνίσιου
2. Ζήτα
3. Λάβε
4. Δράσε

Η δε οδός της πνευματικής αποκατάστασης του ανθρώπου μετά την Πτώση του έχει επίσης τέσσερα στάδια:

1. Συνειδητοποίηση της τωρινής του κατάστασης
2. Επιθυμία αποκατάστασης
3. Αίτημά του (εσωτερικά) για την πορεία της επανόδου του
4. Πνευματική του αποκατάσταση

Εδώ ας θυμηθούμε και τον Heinrich Khunrath¹⁰:

«Ας απορριφθεί ο Δυαδικός και ο Τριαδικός διά του Τετραδικού ας επανέλθει στην απλότητα της Μονάδος. Έτσι ο Θεός Πατήρ, ο εσταυρωμένος Ιησούς Χριστός, ο αδελφός και το Άγιο Πνεύμα, ο Φίλος, θα καθήσει στο θρόνο Του, δηλαδή σε σένα τον ίδιο, που θα έχεις καταστεί Τρι-ένας, αναγεννημένος, αληθώς καθολικός». Δηλαδή:

ΔΗΛΑΔΗ:

Ας απορριφθεί ο Δυαδικός = Ας απορρίψουμε κάθε νοοτροπία διαίρεσης με κάθε άλλο δημιούργημα του Θεού.

Και ο Τριαδικός = Η τριαδική μας υπόσταση = Πνεύμα, Ψυχή, Σώμα.

Διά του Τετραδικού = Δια των 4 στοιχείων, πυρ, αήρ, ύδωρ, γη αλλά και διά των 3 μας μερών της 3αδικής μας υπόστασης στα οποία προστίθεται το Φως της Θείας Παρουσίας.

Ας επανέλθει στην απλότητα της Μονάδος = Ας επιστρέψουμε στην πηγή μας, στην Μονάδα. (στην κορυφή)

¹⁰ Heinrich Khunrath. 1560-1605. Γερμανός γιατρός, Αλχημιστής και Καμπανλιστής

Ο ίδιος μας είπε επίσης:

«Γνωρίζω ότι όταν είμαι σε αμφιβολία, η Σοφία θα μου δοθεί ως οδήγηση. Όταν ανησυχώ και άγχομαι θα μου δοθεί ως μεγάλη παρηγοριά. Τούτο θα το κατανοήσουν μόνον οι πιστοί και οι έμπειροι, στους οποίους έχουν αποκοιμηθεί οι αισθήσεις και τα πάθη και η ανθρώπινη λογική. Και το φως της Μυστηριακώς αναμμένης Ψυχής πέφτει πάνω στη Νόηση, κινώντας την ελεύθερη θέληση του πιστεύειν: αυτή είναι η ευγενέστατη οδός της Γνώσης».

Ο Μαρτινισμός ενθαρρύνει τη μελέτη όλων των Θρησκειών, διότι πιστεύει ότι ο Θεός είναι Ένας, ανεξάρτητα από την ονομασία και την κατά τόπους ή εποχή, επίγεια απόδοση της φύσης Του από τις διάφορες Θρησκείες. Δεν θέτει ως προϋπόθεση την πίστη σε συγκεκριμένη Θρησκεία.

Στις διακηρύξεις αρχών του Μαρτινιστικού Τάγματος κατά τη δημιουργία του στο Παρίσι το 1891, από τον Gerard Encausse [Papus] αναφέρεται: *«Το Τάγμα είναι θεμελιωδώς πνευματικό, μάχεται με όλες του τις δυνάμεις τον αθεϊσμό και τον υλισμό και, σε σύνδεση με τις άλλες αδελφότητες, μάχεται την άγνοια και δίδει στο συμβολισμό τη μέγιστη σημασία, που το κατατάσσει ψηλά ανάμεσα στις σοβαρές μυσήσεις. Δεν ασχολείται με την πολιτική και ακόμη λιγότερο με θέματα θρησκευτικού χαρακτήρα. Εγκρίνει και διευκολύνει τη μελέτη, διατηρώντας τη μέγιστη ανοχή».*

Χαρακτηριστικό παράδειγμα Μυημένου στα Μυστήρια της Αρχαιότητας αποτελεί ο Μέγας Αλέξανδρος μαθητής του Αριστοτέλη, ο οποίος σε όποια χώρα πήγαινε ως κατακτητής, θυσίαζε στον βωμό της Θεότητας που λατρευόταν εκεί, συμπεριλαμβανομένου του Θεού των Εβραίων, γνωρίζοντας, ως Μυημένος, ότι ο Θεός είναι Ένας. Ήταν ο μόνος ο οποίος έλαβε την άδεια, ενώπιον της σκηνής του Ισραήλ, να προφέρει το Απρόφερτο Όνομα του Θεού (το οποίο είχε δικαίωμα να προφέρει μόνον ο Αρχιερέας άπαξ του έτους).

Ο Μαρτινισμός θεωρεί τον Χριστό ως τον Επανορθωτή, Αποκαταστάτη της Επανσωμάτωσής μας με την Θεία Πηγή της Δη-

μιουργίας. Ο Μαρτινισμός θα μπορούσε να ονομασθεί και «Χριστιανικός Μυστικισμός», **όχι όμως** «Μυστικός Χριστιανισμός», διότι τότε θα ήταν θρησκεία. Θεωρείται «Χριστιανικός Μυστικισμός» διότι εστιάζεται στο πρόσωπο του Χριστού, ως Σωτήρα και Μεγάλου Επανορθωτή.

Μαρτινιστής μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε πιστεύει στις αρχές αυτές, ασχέτως της Θρησκείας την οποία ασπάζεται.

«Εργάζεται» δια των Τυπικών του στο ονομαζόμενο Atman, το Θείο εαυτό, την άφυλη ψυχή, δηλαδή στο άφυλο μέρος της ύπαρξής μας, και γιαυτό μούνται και συμμετέχουν σε αυτόν ταυτόχρονα με το ίδιο Τυπικό άνδρες και γυναίκες. Τούτο γίνεται σε αντίθεση με τον Τεκτονισμό¹¹ ο οποίος στην υγιή του μορφή οφείλει να διαθέτει ανδρικά Τυπικά για Άνδρες και γυναικεία για Γυναίκες.

Η Μαρτινιστική Μύηση ακολουθεί τους πανάρχαιους κανόνες του Εσωτερισμού οι κυριώτεροι των οποίων εν συντομία είναι:

- ✓ Ουδεμία εξαγορά με χρηματικό ή οποιοδήποτε υλικό αντίτιμο.
- ✓ Μύηση ατομική και ουδέποτε ομαδική.
- ✓ Μύηση που μεταδίδεται ως χρίσμα από Μυημένο ο οποίος την έχει λάβει επίσης μέσω χρίσματος και όχι μέσω διοικητικών διαδικασιών εξουσιοδότησής του.
- ✓ Αυθεντικότητα Τυπικού.
- ✓ Πρόοδος σε βαθμούς όχι βάσει επετηρίδας αλλά κατόπιν αξιολόγησης.

Ο Μαρτινισμός εργάζεται μέσω των Τυπικών του και της προσωπικής εργασίας του Μυημένου η οποία τον συνδέει με το προ-

¹¹ Ο Τεκτονισμός απευθύνεται στο φυσικο-αιθερικό τμήμα του ανθρώπου το οποίο είναι αντίστροφο σε κάθε φύλο. Γιαυτό ο Τεκτονισμός δεν λειτουργεί με το ίδιο Τυπικό στα δύο φύλα αλλά με διαφορετικό. Μπορεί αυτό το γεγονός να μην βρίσκει έκφραση σε αρκετά Τάγματα, όμως αυτό δε νομιμοποιεί ούτε κανονικοποιεί αυτήν την παρεκτροπή.

στατευτικό Εγρηγορός¹² του Τάγματος και την απόκρυφη μνητική άλυσο. Όπως και κάθε αυθεντικός Μνητικός Οργανισμός, εργάζεται μακριά από αδιάκριτα βλέμματα, όχι διότι έχει κάτι κακό να κρύψει, αλλά διότι έχει κάτι καλό να διαφυλάξει. Πρόκειται για μία λειτουργία που πραγματοποιείται από εμάς προς εμάς και μόνον.

Όπως κάθε αυθεντικός Μνητικός Οργανισμός δεν πιστεύει στην προσαρμογή της Μύησης στα κοινωνικά δεδομένα αλλά την προσαρμογή της κοινωνίας στις αρχές της Μύησης. Ταυτότητα του Τάγματος είναι η επαφή με το Εγρηγορός του, η οποία εξασφαλίζεται από την ορθή λειτουργία του βάσει των κανόνων του Εσωτερισμού και των προθέσεων των μελών του.

Ροδοσταυρισμός, Ιλλουμινισμός και Μαρτινισμός

Ο αληθής Ροδοσταυρισμός, όπως και ο αληθής Ιλλουμινισμός, είναι ο Μαρτινισμός. Όπως είδαμε, οι καταπιστευματοδόχοι της Παράδοσης ήσαν οι Μνημένοι του Ρόδου και του Σταυρού. Η αρχέγονη Γνώση, καταπιστεύθηκε μέσω του Ερμητισμού και του Γνωστικισμού¹³ στον σύγχρονο Εσωτερισμό.

¹² «Εγρηγορός» είναι ένας ζωντανός ενεργειακός κύκλος που δημιουργείται από τις συνδυασμένες δυνάμεις: **1.** των ορατών οντοτήτων που είναι τα μέλη μας, **2.** των αόρατων που ήσαν μέλη του Τάγματος και πέρασαν στην αιώνια Ανατολή, **3.** άλλων οντοτήτων σε άλλα επίπεδα ύπαρξης. Το «Εγρηγορός» είναι μία ενδιάμεση κατάσταση που μεσολαβεί για την ιερότητα των εργασιών μας. Είναι με άλλα λόγια ο άγρυπνος προστάτης, ο μανδύας προστασίας του Ιδεώδους του Τάγματος. Εγρηγορός έχουν μόνον Παραδοσιακά Τάγματα. Η ύπαρξη Εγρηγορότος είναι προϋπόθεση για την ίδρυση Τάγματος Παραδοσιακού. Το δε Εγρηγορός τους συντηρεί και επιβλέπει την ορθή λειτουργία του.

¹³ Φιλοσοφικό-θρησκευτικό σύστημα. Ο Ερμητισμός θεωρείται προΧριστιανικός Γνωστικισμός. Ο Γνωστικισμός, ως κάτοχος της αρχαίας Σοφίας και Γνώσης διαδόθηκε από πολλές ομάδες (σέχτες), έλαβε όμως κάποια στιγμή Αποστολική διαδοχή και σήμερα κυριαρχεί ως Χριστιανικός Γνωστικισμός.

Η ανάληψη τού αρχέγονου πνευματικού λειτουργήματος του ανθρώπου με την ορθή χρήση τού Λόγου, αυτού του πανίσχυρου πνευματικού οργάνου, είναι ο «Ροδοσταυρισμός». Με άλλα λόγια, ο αληθής και ορθώς νοούμενος Ροδοσταυρισμός είναι η κατάληξη ή η πραγμάτωση του Μαρτινισμού¹⁴. Η παρατήρηση τού Μαρτινιστικού Εμβλήματος μας δίδει το Ροδοσταυρικό έμβλημα. Και όπως έγραψε ο Κυρίαρχος Μεγάλος Διδάσκαλος του Τάγματος (1966-1981) Gastone Ventura¹⁵: «*Εάν Ροδόσταυροι είναι οι επιτυχόντες τη μνητική πραγμάτωση και τη μνητική επανενσωμάτωση, αυτοί δεν έχουν ανάγκη να συνταχθούν σε ανθρώπινα Τάγματα ή Αδελφότητες*».

Το Μαρτινιστικό έμβλημα, ή «Πεντάκλεο» αποτυπώνει συμβολικά όλη τη Δημιουργία. Τα δύο συμπλεκόμενα τρίγωνα συμβολίζουν την ανερχόμενη πίστη και την κατερχόμενη αρετή. Ο σταυρός είναι το πανάρχαιο μυστικιστικό σύμβολο με τις πολλές σημασίες του. Το εξάγραμμα που τα περιβάλλει συμβολίζει τις έξι ημέρες δημιουργίας ή αλλιώς τις έξι σκέψεις του Θεού ή αρχές με τις οποίες εκπόρευσε. Ο κύκλος με το κέντρο του (στο κέντρο του σταυρού) είναι ο Θεός και το Σύμπαν.

¹⁴ Και του Τεκτονισμού στην Παραδοσιακή του μορφή μόνον.

¹⁵ Gastone Ventura. 1906-1981. Αντιναύαρχος του Ιταλικού Ναυτικού. Διετέλεσε δημοσιογράφος, συγγραφέας, κριτικός, αλλά κυρίως μεταφυσικός ερευνητής βαθειάς τιμότητας. Κατηύθυνε τις μελέτες του στην ιστορικο-παραδοσιακή έρευνα. Τέκτων (Μεγάλος Ιεροφάντης Α.·Α.·Α.·Τ.·Misraim Memphis 1966-1981) και Μαρτινιστής (Μεγ.Διδάσκαλος του Μ.Τ. 1967-1981)

Η Ροδοσταυρική φιλοσοφία αναφέρεται στον Ανώτερο εαυτό. Ροδόσταυρος δεν είναι μέλος κάποιας οργάνωσης αλλά ο Άνθρωπος εκείνος στου οποίου την καρδιά ανατέλλει ο Λόγος! Ως τέτοιος αναδεικνύεται ο Μαρτινιστής, ως μαθητής της Πνευματικής Ιπποσύνης η οποία τον καθιστά Βασιλέα Κύριο των επιλογών του, των σκέψεών του, των λόγων του και των πράξεών του.

Όσον αφορά το Ροδοσταυρικό κίνημα επισημαίνουμε τα εξής: Από την δεκαετία του 1920 ήδη, η επίσημη επιστήμη είχε υποψιασθεί ότι υπάρχουν πολύ περισσότερα πράγματα από όσα βλέπει το ανθρώπινο μάτι, αντιλαμβάνονται οι 5 αισθήσεις μας και από όσα μετρώνται στο εργαστήριο του επιστήμονα. Η επιθυμία αυτή οδήγησε στην δημιουργία ενός κινήματος που είχε ξεκινήσει μεν κατά την Αρχαιότητα, έλαβε όμως πιο διακριτή μορφή με τη μελέτη ενός κόσμου που συνδυάζει το πνεύμα με την ύλη. Το Ροδοσταυρικό κίνημα άφησε ανεξίτηλα τα σημάδια του στην Εσωτερική Γνώση και αποτέλεσε έναν από τους 3 κλάδους του Δυτικού Εσωτερισμού (μαζί με τον Τεκτονισμό και το Μαρτινισμό).

Το Ροδοσταυρικό κίνημα αποτέλεσε την εκτόνωση της προαιώνιας εσώτερης αναζήτησης του ανθρώπου ο οποίος μέσα στη διαδρομή της ζωής του ανακάλυπτε συνεχώς ότι οφείλει να βρει απαντήσεις για την ύπαρξή του, την προέλευσή του και τον προορισμό του. Προηγήθηκαν άλλες παρόμοιες κινήσεις και επακολούθησαν άλλες. Όμως πάντοτε ο σκοπός ήταν ο ίδιος: Η αποκατάσταση της πνευματικότητας η οποία έρχεται ως αποτέλεσμα της Γνώσης. Όχι της (απαραίτητης κατά τα άλλα) εγκυκλοπαιδικής αλλά της εσώτερης Γνώσης του Θεού, της Φύσης και του Ανθρώπου.

Σύμφωνα με τη μεταδοθείσα Παράδοση, Ροδόσταυροι εμφανίζονται, ήδη, από την εποχή των Αποστόλων του Χριστού. Αποστολή τους ήταν να ενώσουν την Αρχαία Αιγυπτιακή-Ιουδαϊκή Μύηση του Ρόδου, διατηρημένα ήδη από τους Εσσαίους, με τη μύηση του Σταυρού, που ενσωμάτωσε τη Διδασκαλία του Ιησού. Έτσι οι Απόστολοι αναβάθμισαν τη μυητική Παράδοση, μεταδί-

δοντάς την στους πανάρχαιους πολιτισμούς των παραλίων της Μεσογείου. Ο Ροδοσταυρισμός συναντά έτσι τις Αδελφές Μυσικές των Ορφικών, Πυθαγορείων, των Δρυίδων Ζωροαστρών στην Περσία, έως και την Ινδία. Πολύ πριν την εμφάνιση των πρώτων Ροδοσταυρικών κινήσεων (16^{ος} 17^{ος} αιώνας), η ανθρωπότητα ήδη είχε μπει στη διαδικασία αναζήτησης της πνευματικής της πορείας.

Η «δημόσια» εμφάνιση των πρώτων Ροδοσταύρων συνέβη το 1614 περίπου, όταν κυκλοφόρησε το μανιφέστο «Fama Fraternitatis», μιας άγνωστης μέχρι τότε Αδελφότητας του *Ρόδου και του Σταυρού*. Λίγο αργότερα ακολούθησε ένα άλλο μανιφέστο με τίτλο «Confessio Fraternitatis R+C» ή «Ομολογία της Αδελφότητας των Ροδοσταύρων». Σε αυτά τα κείμενα, οι συγγραφείς τους μιλούσαν για μία μεταρρύθμιση ολόκληρου του κόσμου.

Το 1616 έκανε την εμφάνισή του άλλο ένα βιβλίο ανώνυμου συγγραφέα με τίτλο «Οι Χυμικοί¹⁶ Γάμοι του Κρίστιαν Ροζενκρόϋτς». Οι αλλαγές που συνέβησαν στην Ευρώπη της εποχής εκείνης συνέβαλαν στη διαμόρφωση του περιβάλλοντος που ενέπνευσε τον Πνευματικό Διαφωτισμό ως πρόδρομο και πηγή του Μαρτινισμού.

Ιστορικά τα γεγονότα που σηματοδότησαν το Μαρτινισμό έχουν ως εξής:

Ο Jacob Böhme, με τα γραπτά του δημιούργησε ένα ολόκληρο κίνημα σκέψης. Σε αυτό το κίνημα συναντάμε τους J.G.Gichtel, Kirchberger, Heinrich Khunrath, V.Weigel, W.Law, K.v.Eckartshausen, E.Swedenborg, Θ.Καΐρη και άλλους. Το κίνημα αυτό ονομάστηκε «Ιλλουμινισμός» επειδή έχει ως στόχο τη Φώτιση (Illumination). Ο «Ιλλουμινισμός» υπήρξε Πνευματικός Διαφωτισμός και προέβαλε την πνευματική φώτιση του ανθρώπου διακρινόμενος από τον Υλικό Διαφωτισμό ο οποίος προέβαλε τον (απαραίτητο κατά τα άλλα) ορθολογισμό και τον υλισμό.

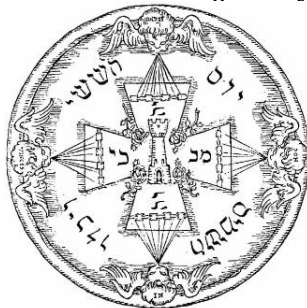
¹⁶ Χυμικός με «υ» διότι η Αλχημεία θεωρείται η τέχνη των χυμών

Σε πείσμα και αντίθεση με τους υλιστές και ορθολογιστές της εποχής του, ο Louis Claude de Saint Martin προέβαλε το δικό του Μυητικό σύστημα, το οποίο επεδίωκε και επιδιώκει την «Συμφιλίωση με το Θεό», την «Αποκατάστασή του στις αρχέγονες αξίες του» και την «Επανάταξή του στους Θείους Λειτουργούς».

Ο Μαρτινισμός ανήκει στα Τάγματα του «Λόγου». Επιδιώκει την αφύπνιση των θείων ιδιοτήτων του ανθρώπινου Λόγου, προκειμένου αυτός να καταστεί «Ορθός». «Ορθός Λόγος» είναι ο Λόγος ο οποίος συντονίζεται και ομοιοκραδαίνεται με την πηγή της δημιουργίας, το Θείο Λόγο. Ο «Ορθός Λόγος» κινητοποιεί το Εγρηγορός του Τάγματος. Και όπως είπε και ο Martinez de Pasqually: «Ο Λόγος δεν είναι η απόδειξη το Θεού, είναι η έκφρασή Του, όπως ο Λόγος μας είναι η έκφραση της σκέψεώς μας».

Σύγχρονη εποχή

Το 1916, ο Gerard Encausse ή Papus πεθαίνει. Πάνω στις βασικές αρχές που θέσπισαν οι δυο βασικοί θεμελιωτές του πρώτου Υπάτου Συμβουλίου, βασίσθηκαν όλα σχεδόν τα Μαρτινιστικά Τάγματα που ακολούθησαν ιστορικά. Δεν έλειψαν οι προσπάθειες σφετερισμού και προσωπικής προβολής, όπως άλλωστε σε κάθε προσπάθεια πνευματικής ανύψωσης του ανθρώπου. Η αρχική όμως έμπνευση βρήκε πάντοτε υποστηρικτές και συνεχιστές.

Το Σιγίλλιο (σφραγίδα) του Αληθούς και Χρυσού Ρόδου και Σταυρού

Σχεδόν όλες οι γραμμές που λειτούργησαν μετά την πρώτη λειτουργία του, εξακολουθούν να λειτουργούν Παραδοσιακά.

Στις 27 Δεκεμβρίου του 1945, το Ύπατο Μεγάλο Συμβούλιο συνερχόμενο στο Palazzo Dario του Canal Grande (Βενετία) με εννέα Αδελφούς του Αληθούς Χρυσού Ρόδου+Σταυρού και αντιπροσώπους από την Ιταλία, εξέλεξε Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο τον Αδελφό Flamelicus (Marco Egidio Allegri¹⁷). Έτσι, σήμερα, το Μαρτινιστικό Τάγμα περικλείει εντός του Εγρηγορότος του, το Εγρηγορός του Τάγματος του Αληθούς Χρυσού Ρόδου+Σταυρού.

Ο πρωταρχικός και παραδοσιακός χαρακτήρας του Τάγματος διατηρήθηκε αναλλοίωτος μέχρι σήμερα, όπως ακριβώς θεσπίστηκε από το πρώτο Ύπατο Συμβούλιό του.

Τί σημαίνει να είσαι Μαρτινιστής

Ο Μαρτινισμός είναι ένα Τάγμα πνευματικής Ιπποσύνης. Ο ζηλωτής της Μαρτινιστικής ατραπού, γνωρίζει ότι επιδιώκει να καταστεί ένας Ιππότης ενός Πνευματικού Ιπποτικού σώματος Μυστικιστικής Ιπποσύνης. Γνωρίζει ότι ως τέτοιος Ιππότης οφείλει να συντρέχει να παρηγορεί να αγαπά να μην ψεύδεται ούτε να επιθυμεί το κακό κανενός.

¹⁷ Ο Marco Egidio Allegri υπήρξε μία πολύ σημαντική φυσιογνωμία του Εσωτερισμού. Το 1914 μυήθηκε στο Μαρτινισμό (Flamelicus). Το 1919, εισήλθε στο Ύπατο Συμβούλιο του Μαρτινιστικού Τάγματος. Το 1929, ήδη Τέκτων, φυλακίσθηκε με την κατηγορία της Τεκτονικής προπαγάνδας. (Ο Τεκτονισμός εκείνη την εποχή ήταν εκτός νόμου). Το 1945 ανακηρύχθηκε Κυρίαρχος Μεγάλος Διδάσκαλος του Μαρτινιστικού Τάγματος. Διετέλεσε Μέλος της Μεγάλης Ανατολής της Ιταλίας στην οποία έφτασε στο 33ο βαθμό του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου. Το 1924 συμμετείχε ενεργά στην απόφαση με την οποία το Μαρτινιστικό Τάγμα διαχωρίσθηκε επίσημα από τις τότε προσπάθειες αλλοίωσης της φυσιογνωμίας του Τάγματος. Το 1945 ένωσε τους Τεκτονικούς Τύπους Μισραΐμ και Μέμφις. Ταξίδεψε σε Αφρική και Περσία και κάτω από τον Ισημερινό για να μεταδώσει τις ιδέες του Εσωτερισμού. Έγραψε το: «Εισαγωγή στο Τεκτονικό μυστικό».

Γιατί Μαρτινισμός...

Η Μαρτινιστική ιδιότητα αποκτάται με τη Μύηση.

Η Μύηση πραγματοποιείται με Τυπικό (Ritual) και αποβλέπει στην εμπράγματη επέκτασή της εντός του μυούμενου.

Προκειμένου να είναι έγκυρη απαιτείται:

1) Μυητής ο οποίος έχει λάβει εκ των άνω την δυνατότητα να μυεί, και όχι εκ των κάτω (δηλ. όχι μέσω εκλογών...)

2) Τυπικό αυθεντικό καθότι κάθε τροποποίησή του τροποποιεί-ακυρώνει το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

3) Μυούμενος ο οποίος δέχεται ενσυνείδητα την μυητική πράξη και ο οποίος θα την καλλιεργήσει δια των μελετών, ενασχολήσεων και συμπεριφορών στην ζωή του.

4) Καμία απολύτως εξαγορά με χρηματικό ή άλλο υλικό αντίτιμο

5) Μύηση ατομική και μόνον, καθότι κάθε δημιουργήμα έχει την δική του προσωπική πνευματική υπόσταση και την δική του ανάγκη αποκατάστασης, συνεπώς δε την δική του μυητική σύνδεση.

Quelques intervenants au convent-congrès de Paris, en juin 1908.

On remarque au premier plan : *Theodor Reuss* (Peregrinus),
Gévard Encausse (Papus), Charles Déteré (Téder),
et au second plan, à gauche, le jeune *René Guénon*. Photo découverte
par *Robert Amadou* dans *Le Monde illustré*
(coll. particulière C.P.).

Σε κάθε αντίθετη περίπτωση, καθίσταται (όπως γράφει ο Renee Guenon) απλός πιθηκισμός.

Ιδού τί μας είπε γι'αυτήν ο Louis Claude de Saint Martin: «Μύηση! Εξαιρετική ισχύς της Θείας Επιπνοίας, η οποία ακτινοβολεί από τα χέρια, δημιουργεί ιερείς ή μύστες και μεταδίδει την κατανόηση και την εν δυνάμει κατοχή των επιστημών! Μαγική αρετή που εδράζεται στο όριο μεταξύ φυσικού και υπερφυσικού! Θαυμαστός και ανεπαίσθητος παράγων που μεταδίδεται χωρίς να διαιρείται, περνώντας από άνθρωπο σε άνθρωπο χωρίς να χάνει την ισχύ του και διατηρώντας την δράση του στο ακέραιο, αλλά αναπτύσσοντας την πλήρη του δύναμη μόνο στον νου, που είναι ήδη έτοιμος να τον θρέψει! Λεπτοφύες ρεύμα ζωτικού ρευστού που εμψυχώνει τα μέλη του μυστικού σώματος!»

Αυθεντική Μύηση είναι αυτή που εκκινεί από το γεγονός της «Πτώσης» και προσεγγίζει την «επανενσωμάτωση» και «επιστροφή» του κάθε μνημένου ξεχωριστά στην Πνευματικότητα του, και που αποδίδεται με βάση τους Μυητικούς κανόνες.

Όποιος δεν έχει καταλάβει ότι ανεβαίνοντας βαθμούς γίνεται όλο και περισσότερο υπηρέτης της ανθρωπότητας, είναι σε λάθος χώρο. Ας ασχοληθεί με κάτι άλλο και όχι με τον Εσωτερισμό.

Για να γίνεις υπηρέτης της ανθρωπότητας πρέπει να μπορείς να κατευθύνεις το Λόγο.

Για να κατευθύνεις το Λόγο πρέπει να αυξήσεις την ταπεινότητά του.

Για να αυξήσεις την ταπεινότητά σου πρέπει να ψάξεις την μοναδική πηγή γνώσης που είναι ο εαυτός σου.

Για να ψάξεις τον εαυτόν σου πρέπει να σταματήσεις να προσπαθείς να εξηγήσεις τον Εσωτερισμό με τη Λογική. Ο Εσωτερισμός δεν εξηγείται με την εξωτερική λογική, ούτε με την εγκυκλοπαιδική γνώση ούτε με την αποθήκευση πληροφοριών στο μυαλό μας. Ο Εσωτερισμός εξηγείται μόνον εάν και εφόσον πεισθούμε ότι πρέπει να εξηγήσουμε τα πάντα σκάβοντας τον εσωτερικό μας κόσμο και αναζητώντας τα κινητρά μας.

Η επίγεια λογική μας λέει μόνον να εκδικηθούμε, να προβληθούμε, να επιβληθούμε.

Ο Εσωτερισμός μας λέγει να γίνουμε πρώτοι εμείς η αλλαγή που επιθυμούμε για τον κόσμο.

Ο Εσωτερισμός μας λέει να αγαπήσουμε, να μην προβάλλουμε ποτέ τον εαυτόν μας, και να μην ασκούμε ποτέ καμία εξουσία σε κανέναν, παρά μόνον προς όφελός του. Όποια αξία έχουμε οφείλουμε να τη χρησιμοποιήσουμε για να βοηθήσουμε τον άλλον και όχι για να του επιβληθούμε.

Επιπλέον όμως αυτό που κυρίως διδάσκει είναι ότι οφείλουμε επί ποινή ακυρότητας, να τα διδάξουμε εκπέμποντάς τα σε κάθε συνάνθρωπό μας».

Ο Μυητικός παλμός μεταβιβάζεται μέσω του «Τύπου» (Rite). Τύπος είναι το υπερανθρώπινο στοιχείο που έχουν τα αυθεντικά Μυητικά Τάγματα. Είναι αυτό που εντασσόμενο μέσα σε μια Τελετουργία έχει ως στόχο την μεταβίβαση πνευματικής δύναμης ή ενέργειας την οποία μεταβιβάζει στα μέλη του ένα Μυητικό Τάγμα. Τυπικά (*Rituals*) και διδασκαλίες (ή και ασκήσεις σε κάποιους Οργανισμούς) είναι κενά και ανούσια εάν δεν συνοδεύονται από Μυητική διαδοχή. Η Μυητική διαδοχή μεταδίδεται μέσω της τελετής μύησης. Για να είναι αποτελεσματική απαιτείται ο μούμενος να λειτουργήσει ως πρόσφορο έδαφος καλλιέργειας της μύησης που έλαβε.

Θα πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι τα Μυητικά Τάγματα είναι απλά η ορατή εκδήλωση μιας Αρχέγονης Γνώσης και Δοξασίας η οποία μεταβιβάστηκε μέσω Απεσταλμένων Φωτισμένων Καταπιστευματοδόχων της Παράδοσης.

Αυτοί οι Παρελθόντες Διδάσκαλοι μαζί με άλλες οντότητες σε άλλα επίπεδα ύπαρξης και μαζί με τα υπαρκτά και ορατά συνειδητά μέλη του Τάγματος, όπως αυτό εκδηλώνεται στην ορατή του λειτουργία, συναποτελούν το Εγρηγορός του Μυητικού Οργανισμού. Η σύνδεση με το Εγρηγορός είναι ουσιαστική προϋπόθεση για την λειτουργία του Μυητικού Οργανισμού. Εάν διακοπεί τότε ο Μυητικός Οργανισμός καθίσταται απλά ένα σωματείο φίλων..

Οι Μνητικοί Οργανισμοί επομένως δεν είναι απλά Σωματεία ή Σύλλογοι καλών προθέσεων αλλά συνδέονται με το Αόρατο... Η πηγή τους έχει ένα υπερανθρώπινο στοιχείο και γιαυτό η λειτουργία τους βασίζεται στην «εκ των άνω» Διοίκηση.

Αυτή η Αόρατη Αρχή η οποία ανήκει στο Θείο Πεδίο είναι που ουσιαστικά διοικεί έναν αυθεντικό Μνητικό Οργανισμό.

Ας θυμόμαστε πάντοτε ότι η Μύηση έχει από μόνη της την δική της απaráμιλλη αξία, και δεν επιδέχεται ούτε έχει ανάγκη καμιάς προσαρμογής σε καμία σκοπιμότητα, ούτε κανέναν εκσυγχρονισμό, διότι τότε θα έχανε ακριβώς εκείνη την δική της απaráμιλλη αξία.

Θεωρούμε απαραίτητο να το διευκρινήσουμε, διότι στους χαλεπούς καιρούς που ζούμε, πληθαίνουν συνεχώς οι εκσυγχρονισμοί, οι αλλοιώσεις και οι προσαρμογές Τυπικών και κανονισμών των Μνητικών οργανισμών, με υπερηφάνεια μάλιστα για την «προσαρμογή» τους στα σύγχρονα δεδομένα, αγνοώντας ότι η Παράδοση ουδέποτε προσαρμόζεται διότι τότε δεν θα ήταν Παράδοση.

Ένας αυθεντικός Μνητικός Οργανισμός πρέπει να επιδιώκει την προσαρμογή της κοινωνίας στην μύηση και όχι την προσαρμογή της μύησης στην κοινωνία...

Ο Gastone Ventura έγραψε: *«Η Μύηση διαμέσου των βαθμών ακυρώνει τις κοινωνικές και φυλετικές διαφορές και δημιουργεί μία αριστοκρατία Ανθρώπων της Επιθυμίας που επιθυμούν και οφείλουν να προσεγγίσουν την εσωτερική γαλήνη και να διαπεράσουν τη φλόγα της παράδοσης. Στα Μνητικά Τάγματα οι διαφορές τάξης, φυλής ή καταγωγής ακυρώνονται από την μύηση. Όποιος συμμετέχει σε ένα Μνητικό Τάγμα συμμετέχει σε μία φυλή, ή μάλλον καλύτερα στην μοναδική καταγωγή. Η εισδοχή στο Τάγμα μέσω ενός Μνητικού Τύπου είναι μία νέα γέννηση και μία νέα καταγωγή. Η κατάκτηση ενός βαθμού— εάν πραγματικά έχει κατακτηθεί και δεν είναι αποτέλεσμα σφετερισμού ή φιλιών ή συμπαθειών — είναι η*

ακύρωση της καταγωγής και η επανασύνδεση στα Χέρια της μίας καταγωγής»

Το Καταστατικό του Υπάτου Συμβουλίου καθόριζε επί λέξει: «το Μαρτινιστικό Τάγμα είναι ουσιωδώς πνευματικό. Μάχεται όλες τις δυνάμεις του αθεϊσμού και του υλισμού και, συνδεδεμένο με τις υψηλές μνητικές αδελφότητες, αποδίδει στο συμβολισμό τη μεγάλη θέση που του ανήκει όπως σε όλες τις σοβαρές μήσεις. Το Μαρτινιστικό Τάγμα δεν ασχολείται ποτέ με την πολιτική πολύ δε περισσότερο με θέματα θρησκευτικού δόγματος».

Ο Μαρτινισμός απευθύνεται σε εκείνους ή εκείνες που επιθυμούν με τη συμμετοχή τους να θέσουν τον εαυτόν τους μέσα από μία διαδικασία φώτισης και αυτοβελτίωσης σε πειθαρχία με τον Ανώτερο εαυτό, ακολουθώντας σταθερά την οδό της πνευματικής τους «επανεσωμάτωσης».

Ο Μαρτινισμός επικεντρώθηκε σε μία οδό αποκλειστικά εσωτερική η οποία απαρτίζεται από συγκέντρωση, διαλογισμό και προσευχή, φτιαγμένη για να ανυψώσει τη σκέψη πέρα από τις συνθήκες των αισθήσεων και της υλικότητας, υποχρεώνοντας έτσι τον αναζητητή να δημιουργήσει τις συνθήκες εκείνες που θα επιτρέψουν να εκδηλωθεί το Θείο ως σπινθήρας της εσωτερικότητάς του.

Πιστεύει και μάχεται για το γεγονός ότι ο πραγματικός Μνημένος δεν έχει ανάγκη να αποδείξει σε κανέναν τίποτα. Η Μνητική πραγμάτωση δεν χρειάζεται να αποδειχθεί σε άλλους. Την απόδειξη της ιδιότητας του Μαρτινιστή την αναγνωρίζει ο κάθε μνημένος μέσα του, στην αλλαγή στάσης και συμπεριφοράς του, στις αξίες που αναβάθμισε μετά τη μύησή του, στα ελαττώματα και πάθη που άφησε πίσω του».

Ο Μαρτινιστής δεν είναι ένας θεωρητικολόγος που ακούει ή λέει ωραία λόγια σε όμορφες συνεδριάσεις παρουσία χειροκροτητών ή οσφουκαμπτών. Είναι ένας ακτιβιστής, μαχητής που ό,τι λέει το κάνει πράξη, αφού φροντίζει να λέει πάντοτε την Αλήθεια, να την υπηρετεί και να την υπερασπίζεται.

Η Μαρτινιστική, όπως και κάθε αυθεντική Μύηση, είναι υπερίσχυση του «είναι» έναντι του «φαίνεσθαι». Μυημένος ο οποίος στη ζωή του ακολουθεί το «φαίνεσθαι» αντί του «είναι» είναι κατ'επίφαση μυημένος. Η μύηση απαιτεί την αλλαγή **σκέψης, λόγου, δράσης**.

Όπως είναι φυσικό η αύρα της Γης είναι πλήρως προσαρμοσμένη στην «Πτώση» της ανθρώπινης πνευματικότητας. Η βελτίωσή της εναπόκειται στη λειτουργία των Μυητικών Οργανισμών, όταν, εάν και εφόσον αυτοί λειτουργούν ως καταπιστευματοδόχοι της Παράδοσης και όχι ως «αντίγραφα της κοινωνίας».

Η ηθική σε έναν αυθεντικό Μυητικό Οργανισμό δεν είναι σκοπός αλλά προϋπόθεση. Και επειδή όπως όλα τα ανθρώπινα δημιουργήματα η Μύηση έχει και αυτή στις μέρες μας αλλοιωθεί, εκφυλισθεί και προσαρμοσθεί, οφείλουμε να επισημάνουμε ότι ένας Μυητικός Οργανισμός χαρακτηρίζεται και ταυτοποιείται αυθεντικός και κανονικός μόνον από την ενεργή ή όχι σύνδεσή του με την αόρατη οντότητα που είναι το Εγρηγορός της συγκεκριμένης ατραπού που υπηρετεί. Και αυτή η σύνδεση επιτυγχάνεται μόνον εφόσον ο Μυητικός Οργανισμός λειτουργεί μέσω των πρωταρχικών και αυθεντικών Τυπικών και Κανονισμών και των πανάρχαιων κανόνων της Μύησης.

Ο ιδρυτής του Μαρτινιστικού ιδεώδους L.C. de Saint Martin μας είπε:

«Μύηση! Ασυνήθιστη Ισχύς Θεϊκής Επιρροής που ακτινοβολείς από τα χέρια, που δημιουργείς τον Ιερέα ή το Μύστη και κοινωνείς κατανόηση και δυνατότητα κατοχής των επιστημών! Μαγική αρετή που ίστασαι πάνω στο μεταίχιμιο του φυσικού και του υπερφυσικού! Θαυμαστέ και ασύλληπτε παράγοντα που μεταδίδεσαι χωρίς να διαιρείσαι, που διέρχεσαι από πρόσωπο σε πρόσωπο χωρίς να χάνεις τη δυναμικότητά σου, διατηρώντας ακέραια τη δράση σου η οποία παραμένει αλάθητη, αλλά που αναπτύσσεις την πλήρη σου ισχύ μόνον στον νου τον έτοιμο να τραφεί! Λεπτό ρεύμα ζωτικού ρευστού που ζωογονείς τα μέλη του μυστικού σώματος!».

Γιατί Μαρτινισμός...

Είχε επίσης διαχωρίσει τους ανθρώπους στις πιο κάτω κατηγορίες:

1. Άνθρωπος του Ρεύματος (ο οποίος άγεται και φέρεται από τις καταστάσεις και ισορροπίες της καθημερινής ζωής).
2. Άνθρωπος της Επιθυμίας (ο οποίος διαισθάνεται την θεία φύση εντός της ανθρώπινης φύσης).
3. Νέος Άνθρωπος (πρόκειται για τον αναγεννημένο άνθρωπο).
4. Άνθρωπος Πνεύμα (ο αποκατεστημένος άνθρωπος ως θείος λειτουργός)

Μέσω της Μαρτινιστικής Μύησης ο άνθρωπος επιθυμεί να καταστεί από «άνθρωπος του ρεύματος» ένας «άνθρωπος-πνεύμα».

*Το αίμα του πελεκάνου
είναι αντίδοτο στο δηλητήριο του όφεως.
Ως άλλος Λόγος (Χριστός) σώζει (με το αίμα του)
τα παιδιά του από την επίθεση του όφεως.
Αλληγορία της θυσίας του Λόγου (Ιησού Χριστού)
προς την Ανθρωπότητα*

Ο Μαρτινισμός επιδιώκει να συναθροίσει ταπεινούς μελετητές, αφιερωμένους στην Αδελφότητα της Αιώνιας Αλήθειας. Απευθύνεται σε εκείνους ή εκείνες που επιθυμούν με την συμμετοχή τους να θέσουν τον εαυτόν τους μέσα από μία διαδικασία φώτισης και αυτοβελτίωσης σε πειθαρχία με τον Ανώτερο εαυτό, ακολουθώντας σταθερά την οδό της πνευματικής τους «επανενσωμάτωσης».

Η ατραπός αυτή πραγματοποιείται δια της μελέτης και του διαλογισμού. Προεξάρχοντα ρόλο στις μελέτες του Μαρτινιστή, ήδη από τη στιγμή της υποψηφιότητάς του, είναι η μελέτη του θεμελιωτή του Louis Claude de Saint Martin.

Μας είπε ο Louis Claude de Saint Martin: *«Τα βιβλία είναι τα παράθυρα της αλήθειας, αλλά δεν είναι η πόρτα. Δείχνουν πράγματα στους ανθρώπους, αλλά δεν τα μοιράζονται με αυτούς.»*

Κάθε μελέτη επομένως οφείλει να μας αλλάζει και όχι απλά να προσθέτει πληροφορίες.

Ο Μαρτινιστής δεν είναι ένας άνθρωπος απαθής σε όσα συμβαίνουν γύρω του, ούτε παθητικός αναγνώστης βιβλίων που μεταδίδουν πολύτιμες κατά τα άλλα πληροφορίες. Ο Μαρτινιστής επιδιώκει δια της μελέτης και του διαλογισμού να προκαλέσει την τελική του αποκατάσταση στις πρωταρχικές πνευματικές του ιδιότητες.

Τί δεν είναι ο Μαρτινισμός

Ο Μαρτινισμός δεν είναι Θρησκεία. Δέχεται μόνον ένθρησκους, δηλαδή ανθρώπους που πιστεύουν στην ύπαρξη Θεού, αλλά δεν ενδιαφέρεται για το ποιο δόγμα ακολουθούν, καθότι ο Θεός είναι ένας. Ο Εσωτερισμός άλλωστε, του οποίου ο Μαρτινισμός αποτελεί κλάδο, συμφλιώνει όλες αυτές τις διαφορετικότητες, σε έναν Θεό Αγάπης και Ελέους.

Γιατί Μαρτινισμός...

Ένας σημαντικός Εσωτεριστής, ο Vincenzo Soro¹⁸ μας είπε: «Οι εξωτερικές Εκκλησίες μπορούν να είναι εκατό, και θα μπορούσαν να είναι χίλιες και σε προστριβή μεταξύ τους. Αλλά η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, δηλαδή η Εσωτέρα Εκκλησία, είναι μία, μόνον μία. Ήταν πάντοτε ΜΙΑ, και θα είναι πάντοτε μία. Και είναι, και επιμένω, όλες οι Εκκλησίες. Αύριο θα είναι ΜΙΑ και η εξωτερική Εκκλησία, και θα είναι Συμπαντική Ομοσπονδία όλων των δογμάτων της παγκόσμιας συμμαχίας των ανθρώπων: Η Εκκλησία της Ανθρωπότητας. Πώς θα πραγματοποιηθεί αύριο αυτό το Μεγάλο Έργο, όταν σήμερα ο ένας μισεί τον άλλον;»

Ο Μαρτινισμός και η συμμετοχή σε αυτόν δεν είναι ευκαιρία απόκτησης τίτλου. Δεν είναι άλλη μία ιδιότητα στο βιογραφικό επίδειξης ιδιοτήτων και χαρακτηριστικών. Είναι Εσωτερική κατάκτηση.

Δεν είναι μέσο επίδειξης. Είναι τιμή, καθήκον και αποστολή.

"Οι Λιδασκαλίες του Θείου Σχεδίου είναι πάντα απλές και ξεκάθαρες. Αλλά αντί να τις αντιλαμβάνομαστε στο επίπεδο της καρδιάς όπου όλα είναι ζωή, τις αναγκάζουμε να περάσουν από το κόσκινο του εγκεφαλικού προβληματισμού όπου όλα είναι θάνατος και προσωπικότητα."

Papus

¹⁸ Ο Vincenzo Soro (1895 –1949) ήταν ποιητής με καταγωγή από το Οζιερί της Σαρδηνίας. Ήταν ένας από τους πρωταγωνιστές του Τεκτονισμού, του Γνωστικισμού και του Μαρτινισμού του 20^{ου} αιώνα.

Χαρακτηριστικά της Μαρτινιστικής ιδιότητας

Dat Rosa Mel Apibus: Το Ρόδο δίδει το μέλι της μέλισσας.
Το Ηλιακό Ρόδο είναι ο ηλιακός τροχός του Απόλλωνα, του Κυρίου της κίνησης, της διαρκώς μεταβαλλόμενης / παρούσας στιγμής. Είναι η η έδρα της Καρδιάς. Είναι μια πόρτα μέσω της οποίας μπορεί να προσεγγιστεί ο αόρατος τόπος από έναν με μια καθαρή καρδιά και μια αληθινή ψυχή.
Αν κάποιος αποκτήσει πρόσβαση στο κέντρο του τριαντάφυλλου, μιλάει τον «Χαμένο Λόγο».

Όπως σε όλα τα σοβαρά Τάγματα, στα Τάγματα που σέβονται την καταγωγή τους και τον προορισμό τους, έτσι και η πρόοδος σε βαθμό δεν είναι απονομή τίτλου. Είναι ύψιστη ευκαιρία για μελέτη μίας περαιτέρω ατραπού με νέες έννοιες και αλήθειες και με μεγαλύτερη εμβάθυνση στην επιστήμη του Εσωτερισμού. Είναι μία ευκαιρία αλλαγής κατάστασης συνειδητότητας, εμβάθυνσης σε περαιτέρω Γνώση (όχι εγκυκλοπαιδική) και νέους αποσυμβολισμούς.

Η πραγματική και ουσιαστική κατάκτηση του βαθμού ΘΑ επέλθει όταν η μελέτη ολοκληρωθεί, όταν οι διδαχές του νέου βαθμού γίνουν κτήμα του ζηλωτή και η επίτευξή τους κύριος στόχος του.

Οι απονομές τίτλων και βαθμών δεν ανήκουν στα σοβαρά Τάγματα. Και όταν λέμε «απονομή» εννοούμε τη Μύηση άνευ επακόλουθης μελέτης που συνοδεύει το βαθμό. Ούτε γίνονται για εξαγορά σιωπής σε κακώς κείμενα. Ο Εσωτεριστής δεν συμβιβάζεται με τίποτε λιγότερο! Η ορθή λειτουργία κάθε Μαρτινιστικού Τάγματος επαφίεται στη διαρκή εγρήγορση των μελών του, στο διαρκή τους αγώνα για τη διατήρηση αυτής της ορθής λειτουργίας και την απομάκρυνση κάθε λανθασμένης νοοτροπίας.

Κανείς σοβαρός Μυητικός Οργανισμός δεν εξασφαλίζει την βαθμολογική πρόοδο στα μέλη του. Οι σοβαροί Μυητικοί Οργανισμοί εξασφαλίζουν την ευκαιρία για μετασχηματισμό και μυητική πραγμάτωση.

Το Μαρτινιστικό Τάγμα εξασφαλίζει και εξελίσει συνεχώς το σύστημα μελέτης που συνοδεύει κάθε βαθμό.

Η μυητική λειτουργία είναι ύψιστη προτεραιότητα αλλά πρέπει να συνοδεύεται από προσωπική μελέτη χωρίς αυτή να αναπληρώνει την ανυπέρβλητη αξία της μύησης.

Ο πνευματικός μετασχηματισμός είναι θέμα **ΜΟΝΟΝ** εσωτερικής διεργασίας, σεμνότητας και διάθεσης αλλαγής. Αυτός ο μετασχηματισμός πρέπει να **υποβοηθείται και να υποστηρίζεται** με την εξωτερική γνώση, την εγκυκλοπαιδική, **αλλά όχι να εκκινεί με αυτήν**. Η αλλαγή έρχεται όταν εμείς θέλουμε να αλλάξουμε.

Η επαφή με τον αόρατο Διδάσκαλό μας πραγματοποιείται όταν οι συνθήκες είναι έτοιμες. Οι συνθήκες είναι έτοιμες όταν εμείς το θελήσουμε μέσα μας και όχι επειδή το διαβάσαμε.

Όπως κάθε ατραπός του Εσωτερισμού, ο Μαρτινισμός βασίζεται στην σημασία της ακροστιχίδας **V.I.T.R.I.O.L.**¹⁹ (*Visita Interiora Terræ Rectificando Invenies Occultum Lapidem*) μας το

¹⁹ Περιλαμβάνεται στο έργο *AZOTH ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ* του Άγγλου Αλχημιστή Βασίλειου Βαλεντίνου (1394-1450). Το 1599 εξέδωσε το έργο Αλχημικό έργο «Τα δώδεκα κλειδιά»

θέτει ορθά: «*Επισκέψου το εσωτερικό της γης και ανορθώμενος θα ανακαλύψεις την Απόκρυφη Λίθο*». Δηλαδή = Ψάξε μέσα σου και θα βρείς την Αλήθεια.

Άλλωστε η Αλήθεια του Σύμπαντος βρίσκεται ερμηνεύοντας τον Άνθρωπο και όχι το αντίθετο!

Ο Μαρτινιστής αναζητά την Αλήθεια και δεν συμβιβάζεται με τίποτε λιγότερο.

Στο μαντείο των Δελφών, στον ονομαζόμενο ομφαλό της Γης, υπήρχε η επιγραφή: «*Άνθρωπε γνώρισε τον εαυτό σου και θα γνωρίσεις το Σύμπαν και τους Θεούς*».

Ο Μαρτινισμός όπως και όλοι οι σοβαροί Μυητικοί Οργανισμοί (τουλάχιστον όσοι σέβονται το όνομά τους και την ιστορία τους) δεν προσαρμόζονται στον τρόπο σκέψης των μελών τους. Το αντίθετο...

Ένας Μυητικός Οργανισμός ΔΕΝ λειτουργεί στο υλικό επίπεδο. Αυτό που βλέπουμε εδώ είναι η αντανάκλαση του Οργανισμού που λειτουργεί στο αόρατο.

Εάν ένα Τάγμα προσαρμοστεί στις ανάγκες των μελών του, τότε λειτουργεί ως αντανάκλαση της σκέψης των μελών του, αντί να λειτουργεί ως αντανάκλαση της Ουράνιας αρμονίας. Εκφυλίζεται και λειτουργεί ως σύλλογος, πολιτικό κόμμα, αθλητικό σωματείο. Αυτά είναι απαραίτητα για την επίγεια λειτουργία του ανθρώπου.

Ο Μυητικός οργανισμός, όμως, είναι απαραίτητος για την επανασύνδεσή μας με την πηγή φωτός. Αν προσαρμοστεί στα βέβηλα, τότε γίνεται βέβηλος. Αν τα μέλη του προσαρμοστούν σε αυτόν, συμμετέχουν στον Τύπο και συνδέονται με το Εγρηγορός του Τάγματος.

Τα μέλη είναι εκείνα (*ως κύτταρα του Εγρηγορότος του Τάγματος*) που οφείλουν να προσαρμόζονται στον τρόπο λειτουργίας του Μυητικού Οργανισμού, προκειμένου ο τελευταίος με τη σειρά του να «σκεπάσει» με το φως του τα κύτταρά του.

Όταν αυτό δεν συμβαίνει, τότε συμβαίνουν όλα όσα βλέπουμε γύρω μας και αναρωτιόμαστε γιατί...

Γιατί Μαρτινισμός...

Η Μαρτινιστική Μύηση έχει 3 βαθμούς + 1 λειτουργία (ή 4^{ος} βαθμός)

- I. Άγνωστος Εταίρος
- II. Άγνωστος Μνημένος
- III. Ανώτερος Άγνωστος και
- IV. Ανώτερος Άγνωστος Μνητής, ο οποίος είναι και ο μόνος ο οποίος δύναται να μεταδώσει τη Μαρτινιστική Μύηση.

Ο Μαρτινισμός θεωρεί ότι εκείνος που δέχεται την μοναδική μυητική μετάδοση, εάν είναι Άνθρωπος της Επιθυμίας (άνδρας ή γυναίκα), είναι σε θέση να ανυψωθεί πάνω και πέρα από τους επίγειους ανταγωνισμούς και να διεκδικήσει την πνευματική του αποκατάσταση.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κείμενα και άρθρα του συγγραφέα

